

Arrest

nr. 55 352 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Grozny. U verklaarde dat een vriend, B.(...) M.(...), u begin mei 2007 vroeg om voedsel en kledij te vervoeren die bedoeld waren voor strijders. Op 1 juni 2007 vielen OMON-agenten uw woning binnen voor een huiszoeking en u werd meegenomen en zeven dagen vastgehouden. Uw oom kocht u vrij. Na uw vrijlating moest u omwille van de ondergane mishandelingen tijdens uw gevangenschap medisch verzorgd worden. U werd gedurende 20 dagen verzorgd in het ziekenhuis. Op 12 juli 2007 vielen opnieuw gemaskerde mannen uw woning binnen voor een huiszoeking. Uw documenten werden in beslag genomen. Na deze huiszoeking besloot u dat het niet meer veilig was om in uw woning te blijven en u dook onder bij familieleden in Naurskiy. U bleef twee jaar en drie maanden bij uw familieleden wonen en werken. Op 26 oktober 2009 werd uw vriend B.(...) M.(...) tijdens een documentencontrole vermoord door de ordediensten. Dit incident vond plaats in de omgeving waar u ondergedoken zat. Dit incident deed u besluiten om uw echtgenote, I.(...) M.(...) (O.V. 6.331.580), te vervoegen in België. Ze had de Russische Federatie reeds verlaten in 2008 samen met jullie twee kinderen. U verliet Grozny op 1 december 2009 en u reisde vanuit Khasavyurt met de bus via Moskou naar Brest, Wit-Rusland. Vandaaruit reisde u naar Polen verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. In Polen nam u een taxi naar België. U kwam in België toe op 7 december 2009 waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, een kopie van uw binnenlands paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, en een Russisch medisch attest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo bevatten uw opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden. Aangaande de tweede huiszoeking op 12 juli 2007 verklaarde u tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat gemaskerde personen het huis bestormden toen u sliep. U gaf aan dat ze met zeven à acht personen waren en dat ze u uit uw bed haalden. U vermeldde ook dat ze drie deuren kapot maakten. U specificeerde dat het de ingangdeur en twee slaapkamerdeuren betrof (CGVS 04/03/2010 p. 14). Tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat 10 à 15 personen binnenvielen in uw woning toen u in een kamer naar tv zat te kijken. U vermeldde toen dat uw gezin sliep in een andere kamer. U gaf aan dat enkel het slot van uw voordeur werd vernield en alles omver werd gegooit (CGVS 01/07/2010 p. 6, 7, 13). Toen u werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u op de sofa lag, maar niet sliep en tv keek, en dat u eerder niets over drie deuren die werden vernield had gezegd. U gaf aan dat voor u het begrip slapen en liggen hetzelfde was. Deze uitleg biedt evenwel geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Toen u op het einde van het tweede interview werd gevraagd of u nog iets had toe te voegen aan uw relaas verklaarde u dat het tijdens de eerste huiszoeking zo was dat u sliep in uw slaapkamer en niet bij de tweede huiszoeking (CGVS 01/07/2010 p. 14). Deze verklaringen zijn echter opnieuw tegenstrijdig met uw verklaringen die u tijdens het interview op 4 maart 2010 hebt afgelegd. U beweerde toen namelijk dat

u tijdens de eerste huiszoeking op 1 juni 2007 's nachts naar tv aan het kijken was (CGVS 04/03/2010, p. 11-12).

Verder legde u incoherente verklaringen af over uw contact met B.(...) M.(...) na de huiszoeking in juli 2007. Zo beweerde u tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat u naar de regio Sjatojski ging. U zocht er uw vriend B.(...) M.(...) op en vroeg hem of u zich daar kon aansluiten bij zijn rebellengroep. U stelde dat M.(...) dit niet wilde en u aanraadde om zich bij een rebellengroep in uw regio Naurskiy aan te sluiten. Toen de interviewer u daarop vroeg waarom M.(...) u niet in zijn groep wilde opnemen, antwoordde u dat hij u gezegd had dat hij u niet vertrouwde, omdat u reeds werd aangehouden door de ordediensten (CGVS 04/03/2010 p. 15). Tijdens het tweede interview werd u echter opnieuw gevraagd waarom u zich niet bij de rebellengroep van M.(...) kon aansluiten. U verklaarde dan dat u dat wel had kunnen doen als u daarop had aangedrongen bij M.(...), maar dat deze u gezegd had dat u zich als nieuwkomer beter bij een groep in uw regio kon aansluiten, omdat die groep toch wel rustiger was. Pas toen u hierna gewezen werd op het feit dat u tijdens uw eerste gehoor verklaard heeft dat M.(...) u niet wilde opnemen in zijn groep omdat hij u niet vertrouwde, nuanceerde u uw verklaringen en beweerde u opeens dat u wel vermoedens had dat dit de reden was dat M.(...) u niet wilde opnemen in zijn groep. U stelde evenwel duidelijk dat hij zijn gebrek aan vertrouwen niet had geuit tegenover u (CGVS 01/07/2010 p. 12) wat niet in overeenstemming is met uw eerdere verklaringen.

Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over het verkrijgen van uw rijbewijs niet stroken met uw beweerde vrees voor vervolging. U verklaarde dat u omdat u geen documenten meer had via een familielid die bij de politie werkte, een nieuw rijbewijs bekam (CGVS 04/03/2010 p. 6; 01/07/2010 p. 3, 4) dat u de Belgische asielinstanties ook voorgelegd hebt. Uit dit document blijkt dat het werd afgeleverd op 19 mei 2009. Gezien u verklaarde dat u werd vastgehouden door de ordediensten van 1 tot 7 juni 2007 en op 12 juli 2007 nog eens door hen werd lastig gevallen en gezien u verklaarde vanaf dan besloten te hebben om onder te duiken (CGVS 04/03/2010 p. 15), is het uitermate vreemd dat u zich in mei 2009 tot dezelfde autoriteiten zou wenden om een nieuw rijbewijs te bekomen. Te meer daar u niet eens kon uitleggen op welke manier precies uw familielid dit rijbewijs bekomen heeft (CGVS 01/07/2010, p. 3-4).

Daarenboven dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u via Polen de Europese Unie bent binnen gekomen in de laadruimte van een vrachtwagen. U gaf aan dat u in een kleine ruimte achteraan in de laadruimte zat en dat de laadruimte was vol gezet met dozen. U vermeldde dat u enkel gevraagd werd om stil te zitten. U verklaarde niets gemerkt te hebben van enige controle bij het oversteken van de grens met Polen (CGVS 01/07/2010, p. 5). Dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen is echter niet geloofwaardig. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat aan elke grenspost in Polen alle vrachtwagens gecontroleerd worden. Al het vrachtvervoer ondergaat controles naar smokkelwaren of verboden of gevaarlijke substanties. Hiervoor worden verschillende methodes en apparatuur gebruikt. De eventuele aanwezigheid van verstekelingen kan niet onopgemerkt blijven bij deze controles. Dit alles doet me vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd en dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie en (reis)documenten probeert achter te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet

geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtenlingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van de bepalingen van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Er dient nog opgemerkt te worden dat de dienst Cedoca van het Commissariaat-generaal in het kader van het onderzoek van uw asielrelaas objectieve informatie verzameld heeft met betrekking tot een schietincident op 26 oktober 2009 aan een controlepost bij het dorp Nikolaevskoe, in de regio Naurskiy, tussen ordediensten en rebellen waarbij de rebel genaamd B.(...) M.(...) om het leven is gekomen. Deze informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier vermag echter niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs, een kopie van uw binnenlands paspoort en een kopie van uw huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Het Russisch medisch attest geeft enkel aan dat u in de periode van 8 tot 28 juni 2007 in het centrale districtziekenhuis van Naur werd opgenomen. Nergens uit dit attest kan echter worden afgeleid hoe u aan uw verwondingen bent gekomen.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2009 in hoofde van uw echtgenote, I.(...) M.(...) (O.V. 6.331.580), een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater) heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting *“en het voeren van een grondig onderzoek”*. Verzoeker houdt vooreerst een theoretisch betoog om vervolgens te stellen dat de bestreden beslissing enkel gestoeld is op een aantal details aangaande huiszoekingen die opeenvolgend werden uitgevoerd. Hij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening te houden met mogelijke andere interpretaties van dezelfde feiten. Zo stelt hij dat de redenen waarom B.M. verzoeker voorgesteld zou hebben om zich in een andere regio aan te sluiten bij de rebellen niet expliciet gezegd werden. Verzoeker heeft zichzelf immers de vraag gesteld naar wat plausible verklaringen zouden kunnen zijn en dacht dat, aangezien verzoeker al eens gearresteerd was, B.M. hem niet meer vertrouwde of dat B.M. meende dat hij in die regio sneller zou worden gearresteerd, gelet op zijn bekendheid. Hij stelt dat deze mogelijke conclusies niet als tegenstrijdig kunnen worden voorgehouden, gelet op het gegeven dat het ene een feit is en het andere de conclusie die verzoeker daaruit heeft getrokken. Daarnaast verklaart verzoeker dat de verwarring, aangaande de exacte omstandigheden van de twee aanvallen op zijn huis en zijn fysieke integriteit door de ordediensten, inderdaad aanleiding kan geven tot enige twijfel doch dat dit geen flagrante tegenstrijdigheden zijn. Hij stelt dat hij *“voor het overige zeer duidelijk en coherent en zeer gedetailleerd alles heeft toegelicht”*. Verzoeker wijst erop dat dit ook erkend wordt door het Commissariaat-generaal en dat deze informatie wordt toegevoegd aan het dossier. Waar de commissaris-generaal twijfels heeft aangaande zijn reisrelaas stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal zich baseert op informatie die verkregen werd door het bijwonen van controles aan de grens waar hun duidelijk werd toegelicht hoe de grenzen werden uitgevoerd. Hij oppert dat bij zulk een presentatie de uitoefening van de controles uiteraard voorbeeldig worden uitgevoerd maar dat dit daarom niet wil zeggen dat dit op daadwerkelijk de methode is die de grenscontroles dagdagelijks toepassen. Hij wijst op het feit dat de vrachtwagenchauffeurs die dit risico nemen *“meestal weten waar*

en hoe". Verder verklaart verzoeker dat hij uiteraard zijn rijbewijs heeft bekomen via zijn familierelatie en dat het gegeven dat hij niet precies weet hoe hij dit heeft kunnen regelen *"toch geen reden mag zijn om te twifelen aan zijn asielrelaas"*. Hij meent dit te staven door erop te wijzen dat hij de naam van zijn familielid heeft opgegeven en dat deze voor de politie werkte en in 2009 werd vermoord. Verzoeker vraagt zich in zijn verzoekschrift af hoeveel details men moet geven *"om te overtuigen"*. Verzoeker zet vervolgens opnieuw uiteen wat de motiveringsplicht inhoudt en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing gebreken vertoont aangezien deze op generlei wijze aantoon wat de motieven zijn op basis waarvan de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal gewoon verwijst naar het asielrelaas om te besluiten dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie voor zijn familie in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal is volgens hem niet voldoende ingegaan op de veiligheidssituatie voor zijn familie en *"omwille van zijn asielrelaas ook hem niet het statuut van subsidiaire bescherming toekennen"*. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet specifiek is ingegaan op het reëel risico van verzoeker om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven van een burger als gevolg van willekeurig geweld door de ordediensten. Verzoeker herinnert eraan dat de commissaris-generaal verplicht is om ook de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus te toetsen en te motiveren waarom verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarden. Gelet op het gegeven dat het totaal andere voorwaarden zijn, volstaat het louter verwijzen naar het asielrelaas niet. Verzoeker betoogt dat hij immers tijdens zijn verhoor duidelijk uiteen heeft gezet waarom het voor hem onmogelijk is terug te keren samen met zijn familie aangezien zij geen bescherming hebben tegen mogelijke verdere agressie door de overheid en aanvallen ten aanzien van zijn familie. Hij vervolgt dat zij niemand meer hebben die hen bescherming kan bieden nu zijn ene familielid bij de politie vermoord is en dat zijn zoon door het gebrek aan bescherming ernstige psychische problemen heeft waarvoor hij in behandeling is. Uit dit betoog leidt verzoeker af dat er meer dan voldoende redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal is volgens hem dan ook compleet voorbijgegaan aan deze feiten en ook haar motivering blijft op dit vlak in gebreke. Verzoeker herhaalt dat hij niet begrijpt dat het Commissariaat-generaal de bovenvermelde argumenten niet onderzocht heeft en met dit alles geen rekening heeft gehouden. Hij houdt opnieuw een theoretisch betoog aangaande de motiveringsplicht en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig en gestaafd is door stukken in het administratief dossier. Verzoeker komt ook nog terug op zijn asielrelaas en stelt dat er een aantal argumenten zijn waarmee hij zich eveneens niet kan verzoenen. *"1. Dat er niet getwijfeld werd aan hun afkomst en identiteit, dat zij hiervoor de nodige stukken voorleggen. 2. Het geen rekening houden met de gekende mensenrechtenschendingen Zie Cedoca rapport. 3. Het feit dat zijn zoon in behandeling is omwille van wat hij doorstaan heeft en de angst die dit veroorzaakt heeft. Dat ondanks het feit dat zij hun identiteitsbewijzen voorleggen, dit niet verder doorweegt in de beslissing aangezien dit objectieve bewijzen zijn van hun afkomst en nationaliteit."* Verzoeker betoogt dat aangezien aan hun afkomst niet getwijfeld wordt, dit in overweging dient genomen te worden samen met hun moeilijkheden, de psychische problemen en de gedetailleerde omschrijving van wat hun overkomen is. Voor zover er nog enige twijfel is aangaande zijn vluchtelingenstatus, dient de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden. Immers staat hun afkomst vast en twijfelt het Commissariaat-generaal enkel aan het asielrelaas en dan nog maar ten dele, gezien bepaalde feiten die onderzocht zijn ook erkend worden plaats te hebben gevonden. Hij wijst nogmaals op de actuele ernstige situatie in Tsjetsjenië, de mensenrechtenschendingen en de kans om slachtoffer te worden van geweld van de overheid om te concluderen dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de stukken die zijn neergelegd en geen rekening is gehouden met het concrete gevaar en de actuele situatie bij terugkeer.

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële

motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). Het middel zal dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden behandeld.

2.3. De bestreden beslissing is gesteund op het gegeven dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling waardoor een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De bestreden beslissing stelt vervolgens vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken en maakt gewag van enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden aangaande de eerste en de tweede huiszoeking. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde aangaande zijn contact met B.M. Zo zijn er anomalieën tussen het eerste en het tweede interview aangaande de reden waarom verzoeker zich niet bij de rebellengroep van zijn regio mocht aansluiten. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen volgens het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Daarenboven stelt de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen aangaande het verkrijgen van zijn rijbewijs niet stroken met zijn beweerde vrees voor vervolging. De bestreden beslissing stelt tevens dat verzoekers relaas over de wijze van inreizen in het Schengengebied in strijd is met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing ook verwezen naar de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wenst in de eerste plaats te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

2.6. Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats, tijd en situatie kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij minstens op een consistente wijze kan aangeven op welke wijze de huiszoekingen zijn verlopen. Aangaande de tweede huiszoeking op 12 juli 2007 verklaarde verzoeker in zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat gemaskerde mannen in die nacht zijn huis bestormden terwijl hij en zijn gezin lagen te slapen. Hij zette uiteen dat zeven à acht mannen in zwarte uniformen bij hun binnenkomst drie deuren vernielden, de ingang en de twee deuren van de slaapkamers, en verzoeker uit zijn bed haalden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 14). Naar aanleiding van zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat er een tien à vijftien mensen zijn huis binnenstormden terwijl hij in een kamer tv zat te kijken en zijn gezin lag te slapen in een andere kamer. Na een uitdrukkelijke vraag stelde verzoeker dat enkel de voordeur vernield werd en dat "alles omver gegoooid" was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/07/2010, p. 6). Aan het einde van het tweede gehoor werd verzoeker met deze anomalieën geconfronteerd waarop hij uiteenzette dat hij wel degelijk op de sofa lag en niet sliep doch tv keek. Hij

voegde eraan toe dat slapen en liggen voor hem hetzelfde is. Daarenboven betoogde hij dat hij in zijn eerder verhoor niet over de vernieling van drie deuren had gesproken maar slechts de vernieling van de voordeur. Hij deed tevens mee dat hij niet in zijn slaapkamer lag aangezien daar zijn vrouw sliep met hun zoon (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/07/2010, p. 13). Op de vraag of hij nog iets had toe te voegen bij zijn tweede gehoor verklaarde hij dat hij ten tijde van de eerste huiszoeking in zijn slaapkamer sliep en dus niet ten tijde van de tweede huiszoeking (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/07/2010, p. 13). Naar aanleiding van het eerste gehoor vertelde verzoeker echter dat hij 's nachts aan het tv kijken was en dat zijn vrouw en zijn zoon in de slaapkamer sliepen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 12). De Raad stelt vast dat deze getuigenissen tegenstrijdig zijn met elkaar en dus afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker tracht ter verschoning te wijzen op het feit dat dit de enige punten zijn in gans zijn zeer uitgebreid asielrelaas die aanleiding kunnen geven tot enige twijfel, dat dit toch geen flagrante tegenstrijdigheden zijn en hij voor het overige alles zeer duidelijk, coherent en gedetailleerd heeft toegelicht. Verzoekers excuus kan echter aan de duidelijke vaststelling geen afbreuk doen. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding vormden tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

2.7. Met betrekking tot verzoekers contacten met de rebel M.B. stelt de Raad vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste gehoor verklaarde dat M.B. op verzoekers vraag of hij zich in Sjatojski kon aansluiten bij zijn rebellengroep repliceerde dat hij dit niet wou. Op de vraag waarom M.B. dit niet wou, antwoordde verzoeker dat M.B. verzoeker niet vertrouwde omdat dat district in de bergen lag, het kleine plaatsen waren en dat hij al eens was aangehouden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 15). Op dezelfde vraag tijdens het tweede interview antwoordde verzoeker dat, moest hij aandringen, dit wel kon maar dat M.B. gezegd had dat hij als nieuwkomer zich beter bij een groepering zou aansluiten uit verzoekers eigen regio, omdat die groep veel rustiger was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/07/2010, p. 12). Na geconfronteerd te worden met deze tegenstrijdigheid nuanceerde verzoeker het verschil, gaf hij toe dat dit vermoedens waren en verklaarde hij tevens dat M.B. nooit zijn wanvertrouwen jegens hem heeft geuit (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/07/2010, p. 12). De Raad stelt vast dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn en zodoende afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De rechtvaardiging die verzoeker aanbrengt, met name dat er een verschil zou bestaan tussen wat werkelijk werd gezegd en de conclusies die verzoeker eruit trok, kan niet worden aanvaard. Uit het eerste gehoor blijkt immers dat verzoeker expliciet het volgende verklaarde: *"hij zei dat hij mij niet vertrouwde (...)"* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 15). Verzoekers betoog doet bijgevolg geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.8. Aangaande het verkrijgen van zijn rijbewijs blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad beweerde zijn rijbewijs te hebben bekomen via een familielid (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 6). Uit het rijbewijs, dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 18, documenten (voorgelegd door de asielzoeker, 1), blijkt dat het werd afgeleverd op 19 mei 2009. Nochtans kon verzoeker geen antwoord geven op de vraag hoe zijn familielid precies aan dit rijbewijs kon komen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 4). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde te zijn vastgehouden door de autoriteiten van 1 juni 2007 tot 7 juni 2007, betoogt dat men op 12 juli 2007 een huiszoeking bij hem verrichtten en hij hierna besloot onder te duiken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 4/03/2010, p. 6; 1/07/2010, p. 15), kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat het bevreemdend overkomt dat verzoeker medio mei 2009 via diezelfde autoriteiten een nieuw rijbewijs bemachtigd. Wanneer verzoeker ondergedoken zou leven, mag worden verwacht dat hij meer details kan verschaffen over de wijze waarop zijn familielid erin slaagde dit rijbewijs te verkrijgen zonder enige argwaan te wekken bij de overheid. Verzoekers verontwaardiging dat deze onduidelijkheid niet mag doen twifelen aan verzoekers asielrelaas, is niet bij machte de objectieve vaststelling te weerleggen dat verzoekers verklaringen op dit punt, hoewel ze inderdaad slechts een bijkomend motief betreffen, geenszins overtuigend zijn.

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. In het gehoorverslag staat te lezen dat verzoeker verklaarde het Schengengebied te zijn binnengekomen via Polen met een vrachtwagen. Hij getuigde dat de enige afspraak die hij maakte met de chauffeur was dat hij moest stilzitten, dat hij in een kleine ruimte zat tussen de laadruimte en de cabine en dat hij niets kon horen behalve het kloppen van de chauffeur op het moment van aankomst (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/07/2010, p. 5). Verzoekers versie wordt tegengesproken door de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo blijkt dat aan elke grenspost in Polen alle vrachtwagens gecontroleerd worden, deze controles ondergaan naar smokkelwaren of verboden of gevaarlijke substanties met verschillende methodes en apparatuur (stuk

19, Landeninformatie, CEDOCA, pol2008-48w, Polen, border control 7/10/2008). Het betoog van verzoeker dat deze controles niet worden uitgevoerd op de voorgeschreven wijze en dat de chauffeurs weten deze te omzeilen is een blote bewering die verzoeker geenszins weet te staven. Vermits verzoekers versie met betrekking tot de grensovergang afwijkt van wat blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, mag van hem worden verwacht dat hij verder verduidelijkt op welke wijze hij de strenge grenscontrole omzeilde. De commissaris-generaal kan op grond van verzoekers weinig aannemelijke verklaring afleiden dat hij wellicht tracht zijn reisdocumenten te verheimelijken.

2.10. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Naar aanleiding van het onderzoek van het enig middel aangaande verzoekers asielrelaas werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Op grond van het ongeloofwaardig karakter van het gehele asielrelaas mag worden geconcludeerd dat er in hoofde van betrokkene dan ook geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (cf. RvS 29 november 2007, nr. 177.396). Het feit dat de motieven inzake weigering van de subsidiaire bescherming geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming niet of niet afdoende gemotiveerd is. Voor zover verzoeker in aanmerking meent te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van het gegeven dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en zijn identiteit, merkt de Raad op dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus en moet dus aantonen dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Een loutere verwijzing naar zijn afkomst en identiteit volstaat niet.

2.11. Wat de weigering van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, volstaat het te verwijzen naar de objectieve informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de situatie actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 19, Landeninformatie, "Russische Federatie/Tsjetsjenië"; "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië", 15/03/2010). Verzoekers blote betoog dat de situatie in Tsjetsjenië zeer gevaarlijk is, "*dat de mensenrechtenschendingen frequent zijn en van allerlei aard*" en de kans om slachtoffer te worden van geweld vanwege de overheid groot is, volstaat niet om de objectieve informatie van de commissaris-generaal te ontcrachten en aldus aan te tonen dat er in zijn land van herkomst wel degelijk een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Met betrekking tot de psychische problemen van verzoekers zoon, die zouden moeten blijken uit het attest van de psychologe J.V. van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg VAGGA dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien hoe dit de beslissing, die werd genomen in hoofde van verzoeker, zou kunnen beïnvloeden. Ten overvloede wenst de Raad te benadrukken dat verzoekers zoon voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.13. Waar verzoeker stelt dat met de neergelegde stukken geen rekening werd gehouden, volstaat het te verwijzen naar de desbetreffende passage in de bestreden beslissing: "*De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs, een kopie van uw binnenlands paspoort en een kopie van uw huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Het Russisch medisch attest geeft enkel aan dat u in de periode van 8 tot 28 juni 2007 in het centrale districtziekenhuis van Naur werd opgenomen. Nergens uit dit attest kan echter worden afgeleid hoe u aan uw verwondingen bent gekomen.*" Hieruit blijkt dat verzoekers middel op dit punt elke grondslag mist.

2.14. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot

de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht werd niet aangetoond. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat geen grondig onderzoek werd gevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

2.15. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij 5 originele oproepingen en 2 fotokopieën van dagvaarding neer, telkens voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De fotokopieën van de dagvaarding werden hem blijkbaar per fax overgemaakt. Ingevolge vaste rechtspraak kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad merkt op dat de oproepingen een periode beslaan tussen 16 augustus 2007 en 9 augustus 2010, waardoor niet voor elk van deze documenten zomaar kan worden aanvaard dat verzoeker deze niet eerder kon neerleggen, zoals de verwerende partij ter terechtzitting opwerpt. Ter gelegenheid van de neerlegging verklaart verzoeker dat de stukken convocaties van de politie betreffen, maar hij verduidelijkt niet door welke diensten hij werd opgeroepen, terwijl uit de stukken blijkt dat hij door onderscheiden instanties (N°4 en N°8) wordt opgeroepen. Bovendien blijkt uit de documenten dat verzoeker in de oproepingen als getuige, en in de dagvaarding als benadeelde wordt opgeroepen. Verzoeker geeft geen verklaring voor dit onderscheid en maakt niet aannemelijk dat, indien hij werkelijk als getuige of benadeelde wordt opgeroepen, hieruit in zijn hoofd een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. Bovendien worden de documenten, zoals hierboven reeds uitvoerig toegelicht, niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen waardoor kan worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan. Gelet op deze omstandigheden kan aan de documenten geen enkele bewijswaarde worden gehecht en zijn zij niet bij machte een ander licht te werpen op de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN